

Titel: I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

Citation: "I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Henhold til Lov om Strafferetspleien § 39.", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e41267/facsimile.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

fordre fri Beskrivelse eller Godtgjættelse herfor, men derimod tillægges dem samme i alle Tilfælde, hvor Forretningen begjæres foretaget i længere Afstand fra Notarialkontoret.

§ 71 indeholder Reglerne om Betalingen for Beskrivelse af Notarialforretninger. Betalingen er fastsat i Overensstemmelse med den for Udskriver af Retsbøger i § 82 foreslaaede, dog at man har bibeholdt Bestemmelsen i Sportelreglementets § 137 om, at særlig Akt altid leveres frit. Skjøndt man, som nedenfor ved hjerde Afsnit skal blive nærmere udførelst, i det Hele har troet ikke at burde bibeholde Aktbeskrivelser, har man dog forment at burde foreslaa, at Beskrivelse af Notarialforretninger skal kunne foretages udført og betruftet som Akt, efterdem en saadan Beskrivelse for at kunne benyttes i Udlandet ofte maa have den bestemte Form. Derimod har man ikke troet at burde fastsætte højere Betaling for Aktbeskrivelser end for andre.

Som det vil fremgaa af det Foregaaende har man ganske strøget den i Sportelreglementets § 156 ommeldte Afgift af 20 pSt. til Justitsvæsenets Fond, der ellers med Hensyn til Notarialforretninger alene vilde staa som en Bevning af det Beslaaende. Man har heller ikke optaget Bestemmelsen i Forordningen af 8de Januar 1823 § 8 om Forhøielse af Afgifterne med $\frac{1}{2}$. Denne Bestemmelse havde sin Grund i, at det ved bemeldte Paragraf blev bestemt, at der skulde være toende Bitterlighedsvidner tilstede ved Notarialforretninger, og gjennem det derved vundne Tillæg skulde Notarius betale Vidnerne for deres Umage, men da Forhøielsen nu skal indbetales i Statskassen ved de Embeder, som ere paa faste Gage, se Justitsministeriets Skrivelse af 25de Juli 1862 og Revisionens Departementets Skrivelse af 1ste Juli 1865 (i Min Tid. A for 1872 S. 103) § 5a, har dette medført, at der ved disse Embeder intet Vidnegebyr erholdes. Denne Ordning bør selvfølgelig forandres, og man har derfor i § 98 foreslaaet en bestemt Betaling til Notarialvidnerne.

Endelig har man ikke optaget Bestemmelser, svarende til Reglerne i Sportelreglementets §§ 142 og 144, da Notarius her ikke optræder som saadan.

Extradit Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

Mens det formentlig er selvsagt, at der ikke skal erlægges Afgifter i Sager, der paatales af det Offentlige, er Forholdet et andet, hvor den Private optræder som Anklager. Er det i Genhold til Reglen i Udførelst til Lov om Strafferetspleien § 39, at den Private optræder som Anklager, og Forholdet altsaa er det, at den paa-

gjældende straffbare Handling ved Longioning er henført til Paatale af Private, er der formentlig ingen Grund til at forlade den gjældende Rets Bestemmelser om, at Retsafgifter erlægges i saadanne Sager. De samme Grunde, som af processuelle Hensyn tale for at belegge korrekte Domstole med Afgifter, passe ogsaa paa Sager angaaende straffbare Handlinger, der ere henførte til privat Paatale. Ifølge Bestemmelsen i Udførelst til Lov om Strafferetspleien § 40 har imidlertid tillige den ved en Forbrydelse, der er offentlig Paatale undergaaet, forurettede Private Ret til at paatale denne, naar Statsanklageren eller Politimesteren har neget at paatale, og der opstaaer altsaa Spørgsmaal om, hvortil man i dette Tilfælde skal kræve Retsafgifter. Kommissionen har forment ikke at burde gøre dette, og Overbetsnævnet, som her har været afgjørende, er det, at den Private ved at benytte den ham indrømmede subsidiære Paataleret maa siges at varetage en offentlig Interesse, idet han kræver Retten haandhaevet i Samfundets Interesse. Det er netop her, at hans Stilling er forskjellig fra den Private, der paataler i Genhold til Udførelst til Lov om Strafferetspleien § 39, se Motiverne til dette Udførelst Side 34—35. Dertil kommer endnu, at forsaavidt man vilde kræve Afgifter for derved at hindre Misbrug af den ommeldte Paataleret, vilde Reglen vistnok vise sig ikke at føre til det formælte Resultat, efterdem det Offentlige i Genhold til Udførelst til Lov om Strafferetspleien § 40 foresatlig skal udrede Omkostningerne ved deslige Straffesager. Desuden høves i det nævnte Udførelst andre Rautaler mod saadanne Misbrug.

I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Genhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

De i denne Afdeling foreslaaede Afgiftsregler afvige i flere Henseender fra de i andet Afsnit 1ste Kapitel ommeldte. Man har saaledes ladet Bevisafgiften ganske bortfalde, da det ikke vil være rigtigt at paalægge den Sigtede Afgift for hans Bevisførelse, der sker i det Offentliges Interesse, og man, naar den Sigtede fritages for Bevisafgift, ikke ret vel kan paalægge Anklageren Afgift for hans Bevisførelse. Anbørggiggjærelses- og Forhandlingsafgiften er derhos sat betydelig lavere, da de her omhandlede Sager ikke godt kunne taale at belægges med saa høje Afgifter. Erstatningen af disse Sager ere saadanne, som nu behandles som private Politisager, og altsaa belægges med lavere Gebyr end de sædvanlige, se Plakat 1ste Mai 1822 § 4 og Plakat 28de Februar 1845; vel er Omraadet efter Udførelst til Lov om Strafferetspleien § 39 noget videre, men Kommissionen har ikke fundet Grund til at gøre nogen Søndring i saa Henseende.

Med Hensyn til Erklæringen af de i § 72 ommeldte Afgifter er der formentlig heller ikke nogen Grund til som i Udkastets § 9, 2det Stykke, at lade nogen Deling af samme finde Sted. Dommeren skal ifølge Reglen i Udkast til Lov om Strafferetspleien i § 448, hænd Forhandlingen begynder, mangle Forlig mellem Parterne, og Forlig heraf er, at Afgiften efter § 72, 1ste Stykke i Slutningen, ifkun vil være at erlægge, forsaavidt Forlig ikke bliver opnaact, og Sagen derefter gaar til Hovedforhandling.

Reisens der under Sagen tillige Paastand paa Erstatning, er der formentlig ingen Grund til ikke at fordrø Anhangsforrettes- og Forhandlingsafgiften beregnet efter Udkastets § 6, forsaavidt denne Beregning fører til en højere Afgift end efter § 72, 1ste Stykke. I Dverensstemmelse hermed er Reglen i § 72, 2det Stykke, affattet.

Bestemmelsen i § 73 følger af det tidligere med Hensyn til Afgifterne for Mødselsmaal Bemærke.

Reglen i § 74 er at forstaa i Dverensstemmelse med § 72 saaledes, at Afgiften efter § 8, 1ste Stykke, i de Tilfælde, hvor den fastsatte Erstatning paaantes i Forbindelse med Straffespørgsmaalet, skal dogke begge, forsaavidt ikke Beregning efter Erstatningspaaantandens Beløb i Genhold til § 6 fører til højere Afgift. Et dette berimod Tilfældet, skulle Afgifterne beregnes efter § 6, jfr. § 8, 2det Stykke.

Reglen i § 76 er i Dverensstemmelse med Udkastets § 15.

Bestemmelsen i § 77 stemmer med den gjældende Ret, og Reglerne i §§ 78—80 trænge varpe til nogen Notivering.

II. Om Afgifterne i andre Straffesager.

Medens der som ovenfor bemærket ikke bør erlægges Afgifter i andre Straffesager end de i forrige Afdeeling ommeldte, er der formentlig ingen Grund til at gjøre Indledning af Erstatning, der under Straffesagen er tilkendt den Forurettede, eller Beslaglæggelse, der foretages efter Andragende af den Forurettede, afgiftsfri. Reglerne om Afgifter for Exekution og Arrest bør her være anvendelige. Ugesaalst er der formentlig Anledning til at fritage den Ervedmand, der iøvrigt Bøvløring til højere Ret, fra at erlægge den almindelige Bøvløringssagift efter § 24.

Fjerde Afsnit.

Om Udskrifter og Attester.

Som tidligere bemærket har Kommissionen ikke troet at burde bibeholde den gjældende Retts

Forslags Lovforslag m. m.

Regler om Bestrivelser i Aktsform, der efter Udkastene til de nye Rettergangslove ingen Betydning ville faae. Kun med Hensyn til Bestrivelse af Notarialforretninger har man af de ved § 71 anførte Grunde foreslaaet, at disse skulle kunne fordrø udstedte som Akt. Udkastets § 82 hælner derfor kun mellem simple Udskrifter af Retssprotokoller eller af Skjøde- og Pantepro- tokker, Attester af Skjøde- og Pantebøgerne eller sammes Register og andre Udskrifter og Attester, der kræve Koncipering eller Ekstrapering. Betalingen stemmer i det Besæntlige med den hidtil gjældende. Hvad særlig Pantestatutter angaar, har man for at hjerne Lovismaal, som i den seneste Tid ere fremkomne, anset det for rettest ubtryffeligt at udtale, at Betalingen skal erlægges for hver Eiendom, der har eget Folio i Registeret til Skjøde- og Pantepro- tokkerne. Betalingen er fastsat i Dverensstemmelse med Sportelreglementets § 78, dog at der for hvert Salvoart eller Del af samme, hvormed Attesten overstiger 3 Ark, endvidere skal erlægges 50 Ore, hvorthos man har bibeholdt Reglerne i Lovene af 8de Marts 1856, 15de Mai 1868 § 44 og 14de Mai 1870 § 6 om Betalingen for de der ommeldte Attester.

Endelig har man bibeholdt Reglen i Lov af 23de Januar 1862 § 8 i Slutningen om Betalingen for forskilt Attest angaaende den en Eiendom paa- holdende Liendebyrde. En Bestemmelse, svarende til den i Lov om Ublaas af Umyndiges og andre under offentlig Tilfyn staaende Bøvlø m. m. af 19de Marts 1869 § 11 i Slutningen, har man berimod ikke anset det for nødvendigt at optage, da de der nævnte Attester ikke ville blive over 1/2 Ark, og Betalingen for dem altsaa i Genhold til Udkastets § 82, sidste Stykke, ikke højere end den i den nævnte Lov foreskrevne.

Hvad angaar Bøvløret for Papir, har man anset det for rettest ikke som efter Sportelre- glementets § 158 at lade det godtgjøre efter Reg- ning, men berimod sætte det til et bestemt Beløb pr. Ark. Paa Grund af Bøvlørets Ubetydelighed har man intet Bøvløret fastsat for det Tilfælde, at Udskriften udgjør 3 Ark eller derunder, men berimod har man troet ikke ganske at kunne lade Bøvløret for Papir bortfalde, da Udgiften hertil, naar Udskriften er stor, kan blive ikke gan- ske ubetydelig.

Reglen i § 84 vil føre til en noget lavere Betaling end Sportelreglementets § 122, men den fastsatte Afgift synes tilstrækkelig.

Bestemmelsen i § 85 stemmer med Sportel- reglementets § 158, 2det Stykke, kun at Margi- nalbestemmelserne, der formentlig ikke have nogen Betydning, ere ubetalde.

Forudbetalingsbestemmelsen i § 86 er ogsaa i det Besæntlige i Dverensstemmelse med de hid- til gjældende Regler, og Bestemmelsen § 87 stem- mer med Udkastets §§ 21, 30 og 38.